

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Bono Sodalitatis Partheniæ, Et Officiis Sodalium Erga Deiparam Patronam

Bourgeois, Jean

Antverpiæ, 1622

Cap. 20. De ardenti Christi Domini, ac Beatæ Matris amore, eiusq[ue]
cultus promouendi zelo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48699)

CAPVT XX.

De ardenti Christi Domini ac B. Matris amore, eiusque cultus promovendi Zelo.

Quantum inter Christum Dominum, Sanctissimamque eius parentem mutui amoris exarserit incendium, quæ flamma diuinæ charitatis vtriusque pectus, filij erga matrem, matris erga filium incenderit, præter ipsos opinor neminem scire aut suspicione consequi posse. Solet amor ille triplex statui, naturalis, acquisitus, infusus: humanus vterque; prior, à natura insitus, ex eiusdem sanguinis communionem natus, & amicitia seu longa consuetudine confirmatus & auctus; posterior diuinus, æqua mensura respondens gratiæ, cui semper cohæret charitas, si non eadem res est charitas & gratia. ab hoc posteriore prior vterque perficiebatur & informabatur, & quas siue natura, siue amicitia, siue propinquitas, siue consuetudo & fa-

familiaritas ad amorem mutuum causas viresque suggererebat; ijs charitas infusa ad eum eliciendum maiore vi & contentione, altiori quodam ordine & modo diuino utebatur. Sed explicatio-
 ris doctrinæ causa amorem eius, vti triplicè intueamur. In humanis maior esse non potest, quàm hic amor mutuus matris & filij, pro summa illa propinquitate & necessitudine. cuius amoris seu affectus in ipsis quoque brutis animantibus non obscura elucent argumenta, cùm ad tuendos fœtus ipsæ matres certissimæ sese morti obijciunt. qua similitudine utitur sacra Scriptura. *Occurram quasi vrsa raptis catulis; & aliàs, Numquid obliuisci potest mulier infantem suum, vt non misereatur filio vteri sui? Sicut mater vnicum amat filium, ita ego te diligebam,* Dauid de Ionatha. Disputat quidem Philosophus: magisne filius parentem, à quo ducit originem, an parens filium, vti partem suam de se præcisam diligat? & in hanc partem propèdet. Id certè constat, quod ex eodem Philosopho docet S. Thomas, matres magis esse amantes filiorum quàm

*Osee 13. 8.**Isai. 49.**15.**2. Reg. 1.**v 26.**8. Ethic. c.**12.**S. Thom. q.**26. a. 9.*

patres, eò quòd matrum laboriosior sit generatio, & magis sciunt, qui eorum sint filij quàm patres. Adde & à sexu molliore teneriorem ardentioemque mulierum esse amorem quàm virorum, & inter mulieres virginum, quæ sunt & corporibus & animis integræ & illibata. Denique si vnicus sit filius, impensius amatur quàm si in plures liberos amor iste partiendus sit. Quis igitur Deiparæ erga filium naturalis amor extiterit, cuius erat sola mater sine terreno patre, quæ vnicum & Spiritu sancto conceptum, salua integritate conceperat? qui inter patrem & matrem diuisus est amor, in eius corde collectus erat erga illum, quem suum verum esse sciebat filium, eundemque Deum conditorem & redemptorem. Sed neque filius in amore rependendo matri concedebat, qui gratissimus erat, & plus in amando poterat. itaque si vera est Philosophi sententia in alijs liberis, in Salvatore vera non fuit, qui & matris & patris vice matrem suam vnicam vnicè diligebat, à qua summè se diligi, & cum summa cura, sollicitudine,

ne, prouidentia & pietate materna educari conspiciebat. Amor amicitiae similitudine morum quæ ex consimili temperatura ferè gignitur, consensione voluntatum & studiorum, quotidiana consuetudine, mutuis officijs atque obsequijs stabilitur & augetur in immensum, si nullæ vnquam incidant dissensionum causæ, nihil in alterutro quod offendat, omnia quæ amorem conseruent atque incendiant, cùm alter alterius amorem animumque propensissimum planè habet exploratum. Vocat Aristoteles amicitiam redamationem non latentem, & inter propinquos & sanguine iunctos reperiri posse confirmat. Quis igitur & quàm arctus hic quoque mutuae benevolentiae & amicitiae nexus inter hunc filium matremque intercessit? cùm summa esset inter eos naturarum sympathia, eadem temperatura, summa morum similitudo, eadem studiorum omnium & propensionum consensio, vna eademque voluntas numquã discordans, summa rebus in omnibus concordia, nulla ne leuissima quidem vnquam of-
fen-

fensionis umbra, cum omnes ad hunc inflāmandum amorem causæ concurrerēt. Ut nullus unquam fuit Salvatore filius amabilior, obsequentior, formosior, prudentior, sapientior, generosior, potētior, diuinior, nec esse potuit; ita B. Matri nulla fuit unquam par, nulla similis, nulla filij æquè amore digna ob eius incōparabilem formam, modestiam, grauitatem, sapientiam, obseruantiam, pietatem, qua filium prosequēbatur, eius perpetua, ut loquitur Epiphanius, affectatrix: quæ, cū prædicationem Euangelicam inchoasset, unā cum illo è Nazareth Capharnaum domicilium transtulit, ut ab eius sermonibus abesset nunquam. Mutua verò officia atque obsequia breui compendio recenseri nequeunt, quamquam Saluatoris in matrem beneficia & plura sunt & maiora, superioris cuiusdam diuini gradus & ordinis: tamen & obsequia matris habebat acceptissima, nec ingratus aduersus eam esse unquam potuit aut voluit. Tertius diuinæ charitatis amor infusus longè omnem nostram cogitationem exsuperat, pro immensitate
di.

diuinæ gratiæ in Christo & B. Matre, qui
 vt natura, sic & gratia fuere coniunctif-
 simi, omnibusque vinculis inter se arctif-
 simè colligati. Ad filij gratiam nulla pro-
 ximior matre accessit, quæ ei vti capiti
 collum iungebatur: amabat filium vt
 eundem Deum suum, conditorem, re-
 demptorem, summum benefactorem,
 patrem, sponsum animæ suæ, cui suspira-
 bat: *Adhæsit anima mea post te; & , Dilectus* Psal. 62. 9.
meus mihi, & ego illi. Cant. 2. 16. Amabat matrem
 Saluator, vt carne quidem & humanita-
 te matrem, idque se filium hominis ap-
 pellans innuebat, sed gratia & adoptio-
 ne filiam, spōsamque amantissimam, præ
 creaturis omnibus charissimam, à qua
 se sciret præ omnibus ardentissimè dili-
 gi, quam omnibus gratiæ suæ cumulasset
 ornamentis, ab omni culpa etiam origi-
 naria præseruatam, sibi in omnibus om-
 nino vitæ partibus, animique motibus
 acceptissimam, iustorum omnium &
 electorū matrem, Reginam, dominam-
 que suæ redemptionis merito constitu-
 tā. Quæ cum singularia filij dona bene-
 ficiaque reputaret apud se gratissima men-
 te

te Virgo, Mater, quibus aduersus illum amoris flammis incēdebat? Quid mirum, ait Bernard. si Maria præ omnibus diligit, quæ præ omnibus est dilecta? D. August. ex persona sua & Dei seruorum aiebat: Sagittaueras tu Domine cor nostrum charitate tua. Quid de Dei matre Salvatoreque filio sentiēdum, quorum incidentes oculi cor sibi mutua saucia-
Cant. 4. 9.
Verba sunt
Bernard.
serm. 29. in
Cant.
 tuorum, quanto id veriùs mater filio? cuius oculus deitatis index, intimum matris pectus penetrabat. Sagitta electa est amor Christi: quæ matris animam non modò confixit, sed etiam pertransiuit, vt nullam in pectore virginali particulam amor vacuam relinqueret; sed toto corde, tota anima, ac tota virtute diligeret. Quod negant Theologi hac in vita præceptum hoc adimpleri posse, adimpleuit plenissimè S. Mater: nec illo tantùm appretiatiuo, sed & intensiuo filium Deum supra res omnes amore dilexit. Sed prosequamur ex Bernardo. Aut certè pertransiuit eam, vt veniret vsque ad nos,

nos, & de plenitudine illa omnes acciperemus, & fieret mater charitatis, cuius pater est charitas Deum parturiens, &c. Et illa quidem in tota se grande vulnus amoris accepit. ego itaque me felicem putauerim, si summa saltem quasi cuspi- de huius gladij pungi interdum me sensero, vt vel modico accepto amoris vulnere dicat ei anima mea, Vulnerata charitate ego sum. O vtinam & matris & filij charitate saucietur anima mea! vtinam ex illo eorum mutui amoris incendio scintillula in cor meum defiliat, quo succensum eius vtriusque cultus & honoris promouendi zelo ardeat! Quam vn timeret animi grati significationem dare in vtriusque laudibus celebrandis non intermittam. Quæ fuerunt illis mutua charitatis causæ, eadem nos ad hunc vtriusque salutis nostræ parentem ardentiore prosequendum amore permouere debent; & ob filium Deum Saluatorem præcipuè diligēda mater, quam ille nostram quoque Matrem esse voluit, & matris quoque causa Saluator filius diligendus. Sed quod illis bonum exoptare

aut

aut procurare nostra potest beneuolentia, præter illud vnum externi cultus, quo nihil tamen ipsi egent, sed in nostrum redundat spirituale lucrum atque emolumentum? Vt hoc eodem illorum vitæ nostræ parentum amore quamplurimi corripiantur, exoptandum est, vt Dominum Dominamq; nostram nobiscum magnificent, & exaltent sacra illorum nomina in idipsum, & in æternum. Benedictum sit & clarificetur Sãctissimum nomen Iesu & Sanctissimæ Virginis Mariæ matris eius, & nunc & semper. Amen.

C A P V T XXI.

De operibus misericordie spiritualis & corporalis exercendis.

Charitatis germana proles misericordia est, à qua sibi quoque nomẽ desumpsit Patrona nostra, vt misericordie mater diceretur & esset: non modò, quia magnam illam nobis misericordiam peperit, incarnatũ Deum; verũ, quòd
&